

POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

w sprawie zażalenia **J. S.**

na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej Lublin-Północ w Lublinie z dnia 24 stycznia 2025 r., sygn. [...], o odmowie wszczęcia śledztwa, po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 12 czerwca 2025 r., wniosku Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu zawartego w postanowieniu z dnia 30 kwietnia 2025 r., IV Kp 288/25, na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

wniosek uwzględnić i sprawę przekazać do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Lubartowie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2025 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wystąpił w trybie art. 37 k.p.k. do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie niniejszej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. Sprawa dotyczy zażalenia pokrzywdzonego J. S. na postanowienie Prokuratury Rejonowej Lublin-Północ w Lublinie z dnia 24 stycznia 2025 r., sygn. [...], o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie o czyny zakwalifikowane m. in. z art. 231 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k., rzekomo popełnione przez ustalonych sędziów Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w

Lublinie, a także sędziów Sądu Rejonowego w Opolu Lubelskim i sędziów Sądu Okręgowego w Lublinie oraz innych funkcjonariuszy publicznych (prokuratora i kuratora zawodowego) w związku z wykonywaniem przez nich służby sędziowskiej i podejmowaniem stosownych decyzji procesowych.

Uzasadniając potrzebę przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził m. in., że cyt.: „[s]prawa z zawiadomienia J. S. dotyczy kilkunastu osób, w tym kilku sędziów orzekających w Lublinie. W/w Sędziowie orzekają ponad dwadzieścia, trzydzieści lat, znają się wzajemnie, jak też znani są przez innych sędziów Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie, z którymi utrzymują kontakty o różnym stopniu zażyłości [...]. [D]obro wymiaru sprawiedliwości domaga się, aby o trafności decyzji Prokuratora Prokuratury Rejonowej Lublin-Północ zdecydował inny niż właściwy Sąd. Niezależnie bowiem od rodzaju relacji (zawodowe, towarzyskie), stopnia zażyłości i charakteru stosunków łączących poszczególnych sędziów, w odbiorze pokrzywdzonego i ogółu społeczeństwa ewentualne niekorzystne dla niego rozstrzygnięcie mogłoby wyrzucić wrażenie, iż jego podstawą były względy pozamerytoryczne”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Inicjatywa Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie zasługiwała na uwzględnienie i sprawę należało przekazać do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości.

Judykatura Sądu Najwyższego stoi na stanowisku, że zastosowanie art. 37 k.p.k. uzasadniają takie konkretne sytuacje, które mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie - chociażby mylne - o braku warunków do rozpoznania w danym sądzie sprawy w sposób obiektywny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2007 r., II KO 36/07, SIP «Lex» nr 282245). W podobnym duchu wypowiedziała się najwyższa instancja sądowa choćby w postanowieniach z dnia 13 lipca 1995 r., III KO 34/95, OSNKW 1995 nr 9-10, poz. 68, str. 83 czy z dnia 17 maja 2006 r., II KO 27/06, SIP «Lex» nr 186944.

Każdorazowo wniosek o przekazanie danej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości, o którym mowa w art. 37 k.p.k. należy potraktować indywidualnie. Decyzja o przekazaniu sprawy, wynikająca z potrzeby uniknięcia uszczerbku dla dobra wymiaru sprawiedliwości, musi uwzględniać niepowtarzalny układ faktyczny i procesowy danej sprawy. To konkretne okoliczności sprawy determinują potrzebę ewentualnego odstąpienia do zasady rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy.

Konieczność rozpoznania przez sąd właściwy miejscowo środka zaskarżenia na postanowienie w przedmiocie odmowy wszczęcia śledztwa co do czynów zabronionych, których mieli się rzekomo dopuścić ustaleniem sędziowie tego sądu (zarzuty z pkt. VII i IX), a ponadto dodatkowa okoliczność wskazana przez sąd właściwy miejscowo, iż zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k., dotyczy cyt.: „(...) m. in. długoletnich sędziów Sądu Okręgowego w Lublinie”, którzy są osobami znanymi większości sędziów Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z racji stażu oraz spotkań na gruncie zawodowym i prywatnym, stanowi w istocie okoliczność, która w odbiorze zewnętrznym osłabiać może zaufanie do bezstronności sądu właściwego do rozpoznania sprawy przez powstanie wątpliwości co do istnienia warunków do obiektywnego i bezstronnego rozpoznania sprawy nie tylko w oczach samego zainteresowanego, tj. autora zażalenia J. S., ale również w odbiorze społecznym, co uzasadnia przekazanie jej innemu sądowi równorzędnemu do rozpoznania.

Jako właściwy do rozpoznania przedmiotowej sprawy należało wskazać na Sąd Rejonowy w Lubartowie, znajdujący się w obszarze właściwości Sądu Okręgowego w Lublinie.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[PŁ]

[a.ł]

